

1714 i el genocidi català

Autor: Lluís Botinas

Data de publicació: 17-01-2022

Reproduïm el parlament d'En Lluís Botinas intítulat '1714 i el genocidi català. Extractes de la conversa «La situació actual i la vigència de les Constitucions Catalanes»'. Es tracta d'un vídeo que dura 13 minuts. N'hem transcrit els cinc primers passatges.

1.- Catalunya, nació ocupada

Nosaltres érem una Nació, una Nació amb majúscula i un estat en minúscula. Després, es fabriquen Estats en majúscula i nacions en minúscula. L'Estat Espanyol ha volgut construir el poble espanyol i no ho ha aconseguit. Ha volgut construir una nació espanyola i no ho ha aconseguit. Entre d'altres raons o principalment, perquè nosaltres, els catalans, encara estem dempeus, encara estem drets. Molt degnerats, molt castellanitzats, però encara estem drets. Nosaltres els catalans sabem que som una nació i sentim, però no sabem, que estem ocupats. L'ocupació dura ja fa 306 anys. Però resulta que per a molt catalans els barrots formen part del mobiliari de la casa. No saben que estem ocupats però sí que ho senten. I per a mi aquesta és l'explicació de les grans manifestacions que hi ha hagut a Catalunya els darrers 10 anys. No és per raons econòmiques, és per raons de llibertat. Però no raons raonades o explicitades, sino subconscients. Perquè els pobles tenim memòria històrica. És el punt de vista català el que hem de recuperar. El que cal explicar és que l'estat espanyol és construeix a partir de la destrucció de l'Estat Català. Espanya es construeix com una presó de nacions i com un estat genocida de pobles.

2.- 1714: punt d'inflexió

Nosaltres no hem de ser, com diuen els traïdors processistes, un nou estat d'Europa, no. Nosaltres som un estat europeu, un dels estats europeus més antics i el primer de caràcter constitucional. I només cal veure en els mapamundis com anem creixent amb els segles i com arriba un moment, que és el 1714, que desapareixem dels mapamundis, perquè els exèrcits francesos, sobretot, i els castellans a remolc ens obliguen a capitular. No ens vam

rendir, sinó que vam capitular. I això és important de distingir-ho.

3.- Catalunya mai no s'ha rendit a Castella

Quan, per exemple, hi havia un setge, hi havia dues possibilitats. La primera és que els assetjats no pòguessin continuar resistint i els assetjadors poguessin continuar atacant. Aleshores els assetjats es rendien i obrien portes i entraven els assetjadors, que feien el que volien. Però quan els assetjats podien continuar defensant-se i els assetjadors tenien dificultats per poder continuar el setge, es nomenaven comissions que acordaven uns capítols i, finalment, els representants signaven unes capitulacions. Aquesta és la segona possibilitat. Aleshores, el primer capítol sempre era que es respectarien la vida i la propietat dels defensors. Nosaltres ens vam veure obligats a capitular i no pas a rendir-nos. El poble català mai no s'ha rendit al poble castellà.

4.- La massacre de Cambrils de 1640

Els castellans s'han passat pel forro diverses vegades aquestes capitulacions. I l'exemple que tinc sobre això, que és parcialment documentat, és Cambrils. Al 1640 hi ha allí un setge i se signen capitulacions. Doncs bé, hi entren les tropes castellanes i el resultat és que 700 defensors són degollats i els líders militars i polítics van ser penjats —amb condecoracions i tot, per ridiculitzar-los. I això també va passar a Barcelona (a Cardona em sembla que no). I és probablement per això que el dia dels atemptats del 17 d'agost hi va haver merder a Cambrils. Segurament.

5.- Tricentenari

És fantàstic perquè vam commemorar tot un any de tricentenari. I sóc curós: no dic "celebrar", sinó "commemorar". —¡Los catalanes celebran una derrota! — diuen. Doncs no, perquè, primer, no va ser una derrota, sinó una capitulació. I segon, no ho celebrem, sinó que ho commemorem. Per què? Doncs perquè commemorem els fets dels nostres avantpassats. Ningú no ha explicat, m'agrat un any de tricentenari, que el Principat de Catalunya era, encara en aquells moments, una potència. Ningú no ha explicat que el poble de Barcelona va resistir un setge de 414 dies amb el suport d'altres pobles [...].

Lluís Botinas